

Fanzin Borussia Dortmund România

ZERO
NOUĂ

ediția 1, octombrie 2019

REHAU
QUALITY

FERESTRE ȘI UȘI

de la campioni
pentru campioni!

Fereastra
SUKI

Str Agromec nr. 3, Moara Vlășiei, Ilfov
Tel: (+4) 021 267 2144, 0745 103 166
E-mail: office@suki.ro; Web: www.suki.ro

Rutina care ne unește

de Dragoș Lăzărescu

2011 a fost un an tare ciudat. Țineam deja cu Borussia de ani buni, dar era pentru prima dată după mult timp când îmi creștea pulsul uitându-mă la meciurile echipei. Nici n-am știut cum să mă bucur când băieții au câștigat matematic campionatul. Au fost câteva secunde de confuzie. Eram singur acasă și sentimentul de extaz se amestecase cu furia mocnită a singurătății. Păi e frumos? Borussia era campioană iar eu n-aveam cu cine să urlu de fericire.

Dar ne-am făcut și noi oameni mari și am învățat să folosim internetul. De 6 ani și ceva cunosc noi fani BVB, aud tot felul de opinii despre echipă, despre tactici, obiective, istorie și viitor. Ne mai contrazicem, dar rămânem aici și primim adepți noi. Ba mai și convertim microbiști rătăciți.

Uneori mă întreb cum oameni atât de diferiți pot fi ținuți

laolaltă de un club de fotbal aflat la 1500 km distanță. Nu voi încerca să descifrez misterul, fiindcă nu pot. Voi continua să mă minunez de ce avem: fan club, comunitate, familie, grup de prieteni, spuneți-i cum vreți. Gândim diferit, poate că și simțim diferit. Ne manifestăm diferit când cădem, dar când vine weekend-ul ne ridicăm și ne regăsim în bar sau acasă, uitându-ne la același meci. Și umplem bucata noastră de Facebook cu opinii despre echipă, despre tactici, obiective, istorie și viitor.

Momentele-cheie ale fan clubului sunt importante; nu trebuie să subestimăm rolul și valoarea deplasărilor de grup, acțiunilor caritabile, adunărilor anuale. Dar weekend-urile... Serile de Champions League... Acele 2-3 ore atât de familiare - cu nervi, emoție, dezamăgiri și bucurii - sunt priceless. Rutina asta a noastră ne definește, ne călește și ne unește.

E incomod să fii întrebă unde te vezi peste 5 ani, fie că e vorba de rudele curioase de planurile personale sau de noul angajator care încearcă să îți descifreze ambițiile profesionale. Dar când vine vorba de fan club, răspunsul devine limpede: vom fi în același grup de prieteni, urmărind pe ecran aceleași două culori.

3	CUVÂNT ÎNAINTE
5	VEDERI
6 - 9	FAN CLUB Poveste în zodia miresei
10 - 13	FAN CLUB Orașele BDR
14 - 15	BDR SPECIAL Fluturi negri pe strada Speranței
16 - 17	BDR SPECIAL Tradiție sau performanță?
20 - 23	Lot BVB 19/20
24 - 25	BVB SPECIAL Meseria de a fi căpitan
26 - 28	BVB SPECIAL Revierderby și Der Klassiker
29	FLASH INTERVIU Borussia, prin ochii comentatorilor
30	FLASH INTERVIU Sebastian Schneider
31	FLASH INTERVIU Wolfgang „Teddy” de Beer
32 - 33	POVESTE Dortmund, dincolo de Strobelallee
34	EPILOG Gutuia

Echipa

AUTORI: Nicoleta Coșoreanu, Gabi Ionică, Dragoș Lăzărescu, Andrei Mocuța, Vlad Pîrvu, Paul Popa, Andrei Preotu, Andrei Zbîrnea

REDACTOR-ȘEF: Vlad Pîrvu

DIRECTORI EDITORIALI: Dragoș Lăzărescu, Vlad Pîrvu, Paul Popa, Marius Constantin

ART DIRECTOR: Florina Paraschiv

MULȚUMIRI SPECIALE: Radu Paraschivescu, Cristi Petre, Sebastian Schneider, Signal Iduna România, Fereastra SUKI, cât și membrilor fan clubului BDR, fără de care acest număr nu ar fi existat.

Mulțumim, de asemenea, tuturor prietenilor care ne-au susținut de-a lungul acestor ani în dezvoltarea frumoasei comunități: Halftime Pub, Liverpool FC Romania, Cristi Petre și Eurosport, Ion Alexandru și PRO TV, Liviu Drăghici și Sport Total FM, Andrei Năstase și Lead.ro, Claudiu Râpan și Răzvan Luțac (Gazeta Sporturilor), George Dobre și Adi Dobre (Digi Sport), Mihai Dolinschi și Emil Grădinescu (Telekom Sport).

Contact

adresă: str. Gabroveni 14, sector 3, București

email: contact@bvb09.ro

site: www.bvb09.ro

rețele sociale: @bvb09ro (Facebook, Instagram, YouTube, Twitter)

Instantanee în galben și negru

de Nicoleta Coșoreanu

Fiecare deplasare la Dortmund e o experiență memorabilă, așa că am întrebat câțiva oameni din fan club care sunt momentele pe care nu le vor uita prea curând – fie că e vorba de prima dată când au pășit în stadion sau de atmosfera senzațională chiar și după o înfrângere.

„Îmi voi aminti oricând cu multă plăcere emoția primei vizite pe Westfalenstadion. Bucuria de a vedea pentru prima oară pe viu toată desfășurarea din jurul unui meci BVB, după atâtea văzute anterior la televizor, a fost copleșitoare. Îmi amintesc perfect senzația din mijlocul mulțimilor adunate la bere și wurști înainte de meci, apoi prima întrezărire a gazonului printre secțiunile stadionului și mai ales prima vedere a zidului galben, deja plin cu o oră înaintea startului. Apoi ieșirea jucătorilor la încălzire, strigarea titularilor în cor, vederea lui Klopp pe viu, «You'll never walk alone» cântat cu fularele ridicate. La acel meci am stat chiar în dreptul zidului, în lateral, și recunosc că mai multă atenție și admirație am acordat galeriilor din peluze care săreau și cântau neîncetat decât meciului propriu-zis. Am avut tot timpul un zâmbet tâmp pe față și îmi repetam periodic «chiar sunt aici! Wow!». A fost un 4-2 cu Stuttgart fără mari emoții în privința victoriei, cu mult avânt pe teren, în tribune și mai ales în inima mea.” (Irina Sima)

„Primul meci la Dortmund alături de fan club, ultimul sezon al lui Klopp. La sfârșitul meciului, deși au pierdut cu Hamburg (0-1) și echipa venea după o serie proastă de rezultate, oamenii din Zidul Galben au cântat pentru jucători fără huiduie sau apostrofări, în timp ce ei stăteau și îi ascultau. Fotbalul este mai mult decât a câștiga sau a pierde, este un mod de a-ți manifesta pasiunea alături de mulți alți oameni.” (Mario Omescu)

„Am fost o singură dată în deplasare cu grupul la Dortmund. Cel mai emoționant moment a fost primul contact vizual cu stâlpii galbeni ai stadionului. Cu cât mă apropiam mai tare de zidurile

vechiului Westfalenstadion, respirația parcă mi se tăia, ajunsesem în locul mult visat. Momentul în care am ieșit din tunelul ce duce spre gazon a fost copleșitor. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile. M-am dus direct spre Südtribune, m-am așezat pe trepte și am privit minute în șir cu zâmbetul larg fiecare detaliu. În urma celor trei zile zbuciumate, m-am conectat mult mai tare cu orașul.” (Andrei Marghescu)

„Dacă ar fi să descriu Westfalenstadion într-o singură propoziție, aș spune că e templul care îți taie respirația. Din momentul în care pășești pe treptele tribunei, începi să simți o vibrație specială, acompaniată de cântecele Zidului Galben. Stadionul are un timbru propriu. Totuși, punctul culminant al oricărui meci rămâne momentul în care Borussia înscrie un gol important la poarta aflată în fața Zidului Galben. Iar eu nu pot decât să fiu recunoscător că am avut parte de acest moment la singura mea prezență în tribunele stadionului. Intensitatea momentului a fost amplificată și mai mult de faptul că golul a venit în minutul 90, la scorul de 0-0. Reacția tribunelor a fost asemănătoare erupției unui vulcan. De berea care cădea peste mine de undeva de mai sus nici că putea să-mi pese mai puțin. Era irelevant cine se afla în stânga, în dreapta, în fața sau în spatele meu, pentru că trăiam cu toții aceeași explozie de bucurie. Zidul Galben, aflat aproape de locul în care stăteam, cânta cu o putere cu care ar fi putut acoperi fondul sonor pe vreo 5 stadioane. A fost un punct culminant de o intensitate maximă, care a lăsat locul deznodământului dorit de întreaga suflare galben-neagră: victoria.” (Radu Cora)

Poveste în zodia miresei

de Vlad Pîrvu

Greu de spus cu precizie care este data la care a apărut comunitatea noastră, pentru că totul a decurs atât de firesc și de rapid, încât nu am conștientizat când am depășit pragul critic. Ce-i drept, nici nu am îndrăznit să mă gândesc că o pasiune de canapea se poate transforma în ceva atât de spectaculos. Dar iată că puțin noroc, un strop de hazard și ceva mai multă încăpățănare pot muta munții. Așadar, simbolic, data înființării fan clubului este prima zi a lui august 2012. Nu pentru că atunci am fi pus țara la cale, ci pentru că atunci a apărut blogul "borussia-ro.blog-spot.ro", un loc dedicat pasiunilor galben-negre, absolut pustiu la început, dar destul de insistent în a se face văzut. Primul articol publicat a fost un fel de salutare în neant, pentru cei zero vizitatori. Acesta suna fix așa:

„Iată că a făcut ochi, în sfârșit, primul spațiu virtual dedicat fanilor Borussia Dortmund din România. Greu de realizat nu a fost, mai greu va fi de întreținut și menținut, dar sunt sigur că ajutorul și entuziasmul fanilor BVB este același peste tot și nu putem da chix.

Ne așteaptă, sper eu, o frumoasă călătorie și/sau inițiere în ceea ce înseamnă Borussia Dortmund în fotbalul german și mondial. Știri, avancronici și cronici, filmulețe, fotografii, întrebări, răspunsuri, toate pictate în galben și negru și servite aici. Vom trăi o frumoasă poveste cu bucurii și dezamăgiri, succese și eșecuri, zâmbete și lacrimi. Important este să rămânem fideli clubului nostru și să-l încurajăm ca și cum am fi pe Westfalenstadion.

Gata! Avem treabă!”

Oho, și chiar am avut! Destinul a făcut, poate, ca începuturile fan clubului nostru să se lege de unul dintre cele mai spectaculoase sezoane din istoria de peste un secol a BVB. Au urmat zeci de povești, cronici și avancronici, materiale traduse și intervi-

uri. Iar odată cu ele, timid, au început să apară primii vizitatori și primele comentarii. „CiviK”, „Razzz”, „Dragoș Lăzărescu” și „Mandula” au spart gheața repede și, de la 2-3 comentarii mono- și bi-silabice, s-a ajuns la analize în toată regula (au existat și peste 100 de comentarii la unele articole), dezbateri și certuri întinse pe multe paragrafe. „Derby”-ul se juca la fiecare text între CiviK și Razzz (membri de bază și astăzi), ale căror dialoguri epice, argumentate în sute de rânduri și mii de cuvinte au ținut, poate, blogul în viață. Un alt punct de cotitură l-au reprezentat, pe de-o parte, interviul în care comentatorii Eurosport din acea perioadă, Cristi Petre, Emil Grădinescu și Ioan Viorel, au vorbit despre BVB și Bundesliga și, de cealaltă parte, traducerea amplului material din Four Four Two dedicat echipei lui Jurgen Klopp. Dacă primul a ajutat blogul să atragă un nou val de vizitatori, cel de-al doilea l-a determinat pe Dragoș să inițieze dialogul dintre noi, la 21 februarie 2013: „Salut! Nu cunosc multe lucruri despre tine, fiindcă am ajuns pe blogul tău de 1-2 luni și m-am limitat la citirea articolelor recente. Deduc că nu locuiești în România și că ai cumpărat revista, corect?...” Primul mail nu se uită niciodată, nu? Mai ales dacă ne uităm la ce a urmat. Astfel, două luni mai târziu, în aprilie, domnul Lăzărescu a făcut ceea ce avea să fie pasul decisiv în redactarea poveștii fan clubului. Mi-a scris așa:

„Salut din nou, Cunoști surse de știri/comunități de fani ai Borussia care se exprimă în limba engleză? Eu am tot căutat, însă tot ce găsesc pe Facebook e în germană, iar Google Translate nu se dovedește a fi mereu un prieten util.

Btw, de câteva zile am creat un grup BVB pentru români, nu știi dacă se vor înscrie prea mulți fani, dar am zis că merită să încerc. :-) Dacă vrei să intri, te-aștept cu drag: <https://www.facebook.com/groups/BVB.Romania/>

O, tempora!
 Lucrurile s-au mișcat relativ repede, dar, în ciuda tuturor eforturilor, în luna mai, la finala UCL, comunitatea noastră nu a putut strânge mai mult de două persoane în Halftime, adică subsemnatul și Dragoș. Am văzut meciul într-un pub burdușit de fani Liverpool, care au susținut vocal BVB și spiritual pe noi doi. Ne-au felicitat pentru pasul făcut și ne-au încurajat, „că sigur va ieși ceva frumos”. Din acea seară, care a reprezentat prima bere oficială a fan clubului nostru, stă mărturie și poza nașterii, făcută în fața barului, în compania câtorva „cormorani” și a unei mirese pe post de moașă.

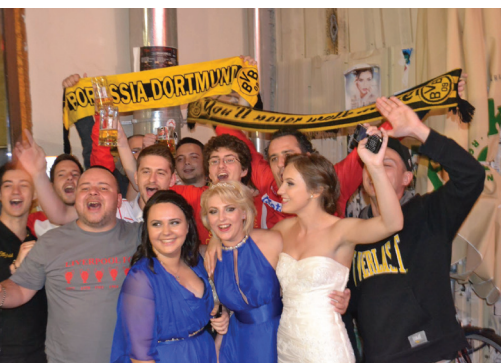
Până în 2014, comunitatea a strâns în jurul ei câteva zeci de persoane. Au apărut mai multe fețe noi la meciuri, iar ieșirile la bere au început să devină obiceii serioși. Dar punctul culminant al anului a fost, fără doar și poate, organizarea primei deplasări pe Westfalenstadion. Sigur, contextul nu a fost cel mai fericit, echipa traversând o criză de formă aproape fără precedent, dar asta nu a contat absolut deloc. Omul căruia trebuie să îi mulțumim și astăzi pentru acea primă vizită la Dortmund este Mario Omescu, membru al fan clubului înfocat după BVB și statistică. Timișoreanul nostru, pasionat până la cer de

adevărul din spatele cifrelor, a fost o bună perioadă responsabil cu publicarea rapoartelor și statisticilor după meciuri. Astfel că, într-o zi, și-a făcut curaj și a trimis la club un raport detaliat conceput chiar de el, lucru ce i-a determinat pe oficialii BVB să îl răsplătească cu rezervarea de bilete pentru unul dintre meciurile Borussiei. Darnic din fire, Mario a reușit să facă rost de 9 bilete și să le împartă cu noi. Meciul? BVB-HSV, un 0-1 de tristă amintire, care pentru echipă nu a reprezentat nimic dar pentru noi chiar a fost totul. Acea primă deplasare a însemnat totodată și prima vizită la școala de fotbal a lui Marcel Răducanu, alături de care am

stat la o halbă de bere și la povești despre BVB.

Pe cât de greu a fost anul 2015 pe plan sportiv, pe atât de productiv s-a dovedit a fi pentru fan club. Sezonul foarte prost pe care l-a traversat echipa și plecarea lui Klopp au reușit, cumva, să ne adune și mai mult în jurul acestei nebulii. Astfel că, în primăvară, ne-am strâns câteva zeci de persoane la Brașov, la prima Adunare Anuală (AA). Mai mult, câteva luni mai târziu, după lungi insistențe, am reușit să ne facem auziți taman la Dortmund și să trimitem o primă listă cu membrii fan clubului, un regulament și un statut. Tot în 2015 am asistat cu gura căscată la meciul

demonstrativ organizat la retragerea lui Dede, unde am trăit pe viu o atmosferă ce cu greu poate fi descrisă aici. Anul s-a încheiat cu încă o premieră: „Forme diferite, valori comune” s-a numit prima noastră acțiune umanitară, organizată de ziua clubului, pe 19 decembrie, care s-a concentrat asupra unui caz social din cadrul clubului de rugby Aurora Băicoi.

Anii ce au urmat au însemnat din bine în mai bine. Am păstrat tradiția Adunărilor Anuale (încă o dată Brașov, apoi Cluj-Napoca, București, Timișoara), am

mai de care (întâlniri la fotbal, organizarea unor turnee de e-sports, realizarea podcastului „Zidul Galben”, participarea la Fans Cup, vizionarea unor documentare și meciuri clasice sub titlul „Cinemateca BVB”). Iar pe lângă toate acestea, am asistat la dezvoltarea unor importante centre regionale, prima oară la Brașov, apoi la Cluj-Napoca, Sibiu, Timișoara, Deva și Arad.

Totuși, o mențiune specială pentru anul 2018, în care am avut parte numai de focuri de artificii. Nebunia din tribunele

organizat în fiecare an pe 19 decembrie acțiuni caritabile dedicate sportivilor cu nevoi speciale („Luptăm împreună” - lupte libere, „Exercițiu de echilibru” - gimnastică, „Alex Simion” - paraclimbing), am mers la Dortmund din ce în ce mai mulți (9 persoane în 2014, 11 în 2015, 25 în 2016, 38 în 2017, 40 în 2018, 48 în 2019) și am continuat să creștem comunitatea prin acțiuni care

Westfalenstadion, pe care 40 dintre noi am trăit-o la meciul cu Leverkusen din primăvară, nu a făcut decât să ne pregătească terenul pentru ce avea să urmeze: reîntâlnirea cu Marcel Răducanu și acordarea titlului de membru onorific, berea pe care am băut-o lângă stadion cu Carsten Cramer, directorul de marketing al BVB, și vizita lui Roman Weidenfeller la București din septembrie.

AA a strâns 130 de fani veniți din toată țara pentru a-l cunoaște pe legendarul portar al Borussia Dortmund.

Iar odată pornit bulgărele, cu greu ar mai putut fi oprit (nu că am fi vrut asta!). Așa că toate aceste acțiuni ne-au adus, de-a lungul timpului, în centrul atenției pentru presa sportivă: interviuri în studioul Radio Sport Total FM, mai multe materiale în cadrul Știrilor Pro TV din prime-time, articole print în Gazeta Sporturilor sau România Liberă, apariții la Digi Sport și Telekom Sport, reportaje pe Lead.ro și numeroase mențiuni în cadrul comentariilor sportive ale meciurilor BVB (Eurosport, Digi Sport, Telekom Sport).

Organizare și conducere

Trecerea asta pe repede-înainte nu poate reda nici pe-aproape momentele pe care le-am trăit împreună în acești ani. Și poate că nici nu ar trebui să o facă. Aceste lucruri au fost făcute dintr-o pasiune soră cu nebunia a unora pentru care Borussia înseamnă mai mult decât un

simplu hobby. Probabil că dacă ne-ar fi spus cineva câte avem de făcut pentru a ajunge aici am fi bătut în retragere. Dar cum nu a făcut-o nimeni, ne-am luat-o în cap.

În acest moment, fan clubul este format din 154 de membri cotizanți și alte câteva mii de susținători on- și off- line. Conducerea este asigurată de un consiliu format din președintele Dragoș Lăzărescu aka "Mao" (ambii și-au purtat cândva părul pe spate), vicepreședintele Vlad Pîrvu aka "Văcăroi" (vice iubitor de vișiniu și vișinată), coordonatorul pentru dezvoltare Paul Popa și administratorul financiar Marius Constantin (ultimii doi nu au porecle, pentru că lumea chiar îi respectă). Începând cu anul 2019, membrii Borussia Dortmund România aleg, pentru un mandat de doi ani, persoanele care ocupă funcțiile din consiliu.

Toate aceste lucruri pe care le-am trecut în revistă mai sus (hehe!) se vor oficializa în 2020, când povestea BDR se va transforma în Asociația „Zidul Galben”, organizație cu personalitate juridică ce ne va permite, sperăm noi, să ducem totul la următorul nivel. Dar până atunci mai avem câteva beri de băut împreună. Prost!

Orașele BDR

de Andrei Zbîrnea, Gabi Ionică și Andrei Mocuța

Basmele frumoase nu au întodeauna o structură narativă liniară sau ușor de urmărit. Nici povestea Borussia Dortmund România (BDR) nu face excepție de la această regulă. În acest material, ne propunem să cunoaștem familia BVB, desenând o hartă virtuală ce include în primul rând oamenii, dar și bornele importante care au marcat istoriile locale ale celor șase filiale ale fan clubului românesc.

ARAD

Comunitatea din Arad a luat naștere recent, la 21 aprilie 2019, în victoria spectaculoasă cu 4-0 pe terenul celor de la Freiburg. Și-a încheiat scurta existență o etapă mai târziu, la rușinosul eșec de acasă cu Schalke, 2-4, înainte de Paște. Desigur, ultima afirmație este o glumă, cu ghilimelele de rigoare, deși arhivele nu mai atestă de atunci o altă întâlnire a fanilor de aici. Cu siguranță, însă, comunitatea va crește negreșit, pentru că interes există.

Meciurile se văd în Old Lady's Pub, barul fanilor Liverpool și UTA. Înainte de a părăsi Aradul, l-am oprit pe Andrei Mocuța să ne ofere câteva informații de la firul ierbii.

Cum se îmbină poezia și super-eroii cu Borussia Dortmund?

Andrei Mocuța: Uneori se îmbină, alteori se resping. Chiar mă gândeam când am scris poveștile cu super-eroi să dedic una lui Aubameyang și Reus, ca urmare a episodului în care au celebrat o victorie cu Schalke purtând măștile lui Batman și Robin. Nu a mai ieșit pentru că Auba începuse la un moment dat să mă calce pe nervi. Sper, în schimb, să îi ia locul Paco și să-mi dea motive să scriu nu o povestire, ci un roman întreg.

Ce pot învăța galben-negrii arădeni de la confrății lor din Timișoara?

Andrei Mocuța: Ooo, pot învăța foarte multe!

De altfel, când am inaugurat fangrupul arădean, au venit la meci patru timișoreni. La un moment dat, s-a și cântat după bunul obicei, însă arădenii nu au intrat în joc, erau puțin timorați. E nevoie de timp, nici eu nu m-am înghesuit la cântat la prima întâlnire la care am participat, AA de la Cluj. Eram tot novice. Timișoara e cel mai numeros grup din provincie și cred că cea mai eficientă metodă să-i „viruseze” pe vecinii arădeni e să-i aducem cumva la Timișoara. Până acum nu am reușit, dar Adunarea Anuală din acest an din Banat poate fi punctul de pornire și pentru BVB Arad.

BUCUREȘTI

În ultimii doi ani (cu precădere după AA 2018, când am fost vizitați de Roman Weidenfeller), numărul fanilor din Half Time și InFusion a crescut considerabil. Am avut recorduri de audiență la meciurile cu Bayern (turul s-a văzut la cinematograful, în Liberty Center Mall, în toamna lui 2018). În plus, activitățile conexe din ramura bucureșteană (precum ieșirile săptămânale la fotbal) au atras figuri noi în bar. Înainte să predăm microfonul Clujului, vom lăsa două fane din garda veche a grupării București (Nicoleta și Silvia) să ne spună câteva cuvinte:

Dacă ar fi să alegi momentul trăit cu fan clubul care te-a marcat cel mai mult, care ar fi acela?

Nicoleta Coșoreanu: Probabil finala cupei cu Frankfurt din 2017, din mai multe motive. A fost un sezon cu multă încărcătură emoțională și din cauza atentatului cu bombă, iar genul ăsta de succes, primul trofeu după o perioadă destul de lungă de timp, a fost ca o gură de oxigen și o descătușare și pentru echipă. Plus că a fost primul trofeu sărbătorit alături de fan club.

Ce ai fi vrut să-l întrebi pe Bürki, dar dintr-un motiv sau altul ai omis în cadrul interviului pe care ți l-a acordat?

Nicoleta Coșoreanu: Sunt destul de mulțumită de ceea ce am apucat să discut cu el, mai ales că eram limitată de timp și de subiect (ne-am concentrat în interviu pe sănătatea mintală a sportivilor). Dar dacă aș fi avut mai mult timp la dispoziție, aș fi vrut să ajung la subiectul dinamicii din vestiar – interacțiunile dintre jucători și cum se vede asta pe teren – și la o discuție despre filosofia lui Favre.

De unde vine pasiunea ta pentru Borussia Dortmund?

Silvia Georgescu: Și eu m-am întrebat asta! Sunt fană abia din 2013, sezonul cu finala UCL. Era greu să nu îți placă Borussia atunci, aveau un joc foarte ofensiv, mulți jucători tineri entuziaști, un antrenor carismatic care formase echipa și părea foarte atașat de jucători. Se întâmpla uneori să faci senzație o astfel de echipă și multă lume neutră să țină cu ea, cum a fost cu Ajax sezonul trecut, apoi lumea uită. Însă de Borussia m-am atașat mult și am continuat să urmăresc meciurile din campionat. Mi-am dat seama că am devenit fană când lucrurile au început să meargă prost. Nu cred că te poți numi fan până nu ești alături de echipă într-o perioadă când nimic nu merge bine.

Pentru următoarea perioadă vei fi la studii în Franța. Geografia te ajută mai mult acum. Vei merge măcar la un meci pe Signal Iduna Park?

Silvia Georgescu: Da, îmi doresc să merg la un meci, poate chiar sezonul acesta. Deși preferam să fie pe Signal Iduna Park, am sperat să picăm cu PSG în UCL ca să ajung. Încă nu e timpul

pierdut, eu cred că trecem de grupe, iar o confruntare cu Tuchel ar fi interesantă.

CLUJ-NAPOCA

Nucleul de la Cluj a început să prindă contur după ce a fost creat grupul de Facebook zonal (BDR - Cluj Napoca). Prima întâlnire a fanilor BVB din Cluj a avut loc în 4 octombrie 2015. Chiar dacă debutul nu a fost unul de bun augur (deplasarea de la Bayern, unde am pierdut, 1-5), cei nouă fani prezenți au prins imediat gustul și adrenalina unui meci văzut împreună. Au urmat noi întâlniri, sporadice, printre care au ieșit în evidență meciurile din dubla cu Liverpool din Europa League. Creșterea comunității clujene a făcut ca Adunarea Anuală a fanilor BVB din România din 2017 să se organizeze în acest loc. Ca urmare, ulterior acestei adunări, clujenii au început să se strângă constant (minim 3-5 persoane), în Warm up și uneori la Marty.

Mai multe detalii despre comunitatea clujeană am obținut de la Paul Szabo.

Dacă ar fi să trasezi câteva obiective realizabile pentru BDR – Cluj, care ar fi acestea?

Paul Szabo: În primul rând, ne-am dori să creștem numărul celor care vin la meciuri (minim 10 ar fi ideal). Apoi, n-ar strica să ne strângem săptămânal la câte un meci de fotbal. Și revenind la viziunea meciurilor, am vrea să transformăm localul în care vedem meciurile într-o casă a fanilor BVB (decorarea localului cu steaguri,

fulare și alte articole cu însemnele și culorile BVB). A, și să și cântăm la meciuri.

Care ar fi meciul Borussiaei văzut în Cluj, cu cea mai faină atmosferă? Dar care este meciul pe care ți-ai fi dorit cel mai mult să-l vezi la fața locului?

Paul Szabo: Meciul cu cea mai faină atmosferă a fost cel cu Liverpool, din returul sferturilor Europa League, când am pierdut, 3-4. Poate de „vină” a fost și faptul că la acel meci au fost prezenți și 50 de fani ai lui Liverpool, iar la final am cântat cu toții You'll never walk alone. Iar meciul pe care mi-aș fi dorit să îl văd pe viu este cel în care am bătut cu 4-1 pe Real Madrid.

DEVA

Comunitatea BVB din Deva a luat naștere recent (decembrie 2018). Începând cu acel meci, cu foarte mici excepții, meciurile Borussiaei s-au văzut împreună, în diferite localuri din oraș. 14 fani din Deva au făcut o deplasare de grup la Timișoara, în martie 2019, pentru confruntarea cu VfB Stuttgart. Returul dublei cu fanii din Timișoara avea să marcheze și apogeul unei adunări a fanilor deveni. La întâlnirea cu Bayern din 6 aprilie, la Deva s-au strâns peste 50 de fani BVB din mai multe orașe din centrul și vestul țării. În mai, comunitatea devenă a făcut o nouă deplasare, la Cluj (17 persoane). Pentru vizionarea meciurilor există o reședință de vară (Terasa Soho) și una pentru sezonul rece (Akkademia de Bere). Am vrut să aflăm mai multe detalii, așa că am luat legătura cu Gabi Ionică, cel mai înfocat fan BVB din Deva.

Tinde să devină Borussia cea mai populară echipă din Deva?

Gabi Ionică: Excepționând meciurile echipei de fotbal locale, unde lumea se strânge la stadion într-un număr ridicat pentru liga a III-a, noi nu știm de existența vreunei echipe de fotbal care să adune susținători în oraș, în fața unui TV. Cu alte cuvinte, putem spune că Deva este vopsit, de aproape un an, în galben-negru.

Cum vă privesc ceilalți oameni când vă strângeți la meciuri? Nu vă întrebă de ce susțineți o echipă străină?

Gabi Ionică: Cei care au auzit de Borussia Dortmund nu pun întrebări. Ceilalți nu întrebă nici ei, pentru că nu știu ce să întrebe. În schimb, mai sunt și cei curioși din cale afară, care ne-au întrebat diverse: „De la ce partid sunteți?” sau „Sunteți de la vreo facultate?” Deva nu este pregătită să ne înțeleagă. Dar noi suntem mai mult decât pregătiți să ne arătăm iubirea pentru această echipă.

SIBIU

Primele întâlniri ale fanilor BVB din Sibiu au avut loc prin 2016. Cu mici excepții sau neluând în calcul evenimentele mai importante, numărul fanilor ce se adună la meciuri este de 5-6 persoane. Nucleul comunității BVB din Sibiu este reprezentat de Răzvan, Delia și Bogdan, iar începând cu 2017, li s-a alăturat și Dan. Printre locațiile preferate de sibieni se numără: Imperium Sibiu, Supporter Sports Pub & Grill sau Grădina bucătărie-bere-bucurie.

Suporter înfocat din fire, Dan Velcu a preluat și responsabilitatea reprezentării acestui grup.

La AA 2019 vom avea Revierderby, jucat la Schalke acasă. Ești printre puținii membri din fanclub care au văzut pe viu un Revierderby pe terenul dușmanului. Ce ne poți spune despre acel meci?

Dan Velcu: A fost ca o aventură, având în vedere că am plecat din România fără nici o teamă, trăgând după mine un troller cu un patch al Borussia, dar odată ajuns pe tărâm ostil, l-am dat jos imediat. Mai mult, am tras fermoarul jachetei până la gât, pentru a nu se observa tricoul galben atunci când am traversat parcare de lângă arenă și apoi la intrarea în stadion. Am simțit o tensiune imensă produsă de fanii lui Schalke, vedeam cum toți cei prezenți, de la copii la oameni în toată firea, își manifestau această ostilitate față de tot ceea ce era legat de Borussia Dortmund. Mai interesant este că, cel mai probabil, nu am trăit nici jumătate din atmosfera unui Derby, având în vedere că ultrasii noștri nu au fost prezenți pe stadion la acel meci.

Pe lângă Borussia, ești un fan înfocat al BC CSU Sibiu. Cum stabilești prioritățile când meciurile se suprapun?

Dan Velcu: Cu greu. De obicei încerc să urmăresc ambele partide în paralel. Pot spune că galbenul e o culoare cu care mă identific și dacă în Bundesliga am parte de Revierderby, aici am Derby-ul Ardealului, așa cum e denumit duelul dintre Cluj și Sibiu, cel mai important meci al sezonului din punctul de vedere al fanilor, indiferent de poziția din clasament. O altă asemănare între cele două echipe (BVB și CSU) este dată de faptul că și Sibiu se află mai mereu în umbra Clujului, la fel cum Dortmund e în umbra celor de la Bayern, dacă ne referim strict la performanțele sportive.

TIMIȘOARA

De ceva vreme, comunitatea din Timișoara a fost cea mai pe val. Prima oară s-au adunat la un meci din toamna lui 2017, 4 noiembrie, împotriva celor de la Bayern. Atunci au fost prezente 10-12 persoane.

Primul pub în care fanii timișoreni au urmărit împreună meciurile Borussia a fost Joy, acesta rămânând și singurul până în ziua de azi. Cea mai mare provocare pentru BDR Timișoara rămâne organizarea AA 2019.

Ca să încheiem plimbarea noastră pe harta orașelor BDR, vorbim cu Dragoș Popescu.

Cum ai descrie prima experiență pe Signal Iduna Park? Câți timișoreni ați fost la meci?

Dragoș Popescu: Prima experiență pe Signal Iduna a fost senzațională, încă din momentul în care am pornit la pas din locația unde am fost cazați, până am ajuns în metrou, atmosfera de meci și pasiunea locuitorilor din Dortmund pentru fotbal și pentru echipă se simțeau în aer, iar trăirea de pe stadion mi-a ridicat pulsul și mai tare. Am pornit 8 din aeroport spre Dortmund (șase timișoreni și doi arădeni).

În ce fel intenționezi, împreună cu ceilalți băieți, să atrageți mai mulți fani în Timișoara?

Dragoș Popescu: Sunt 7-8 oameni foarte activi în comunitatea din Timișoara și dorim să creștem și mai mult, cu siguranță AA 2019 pe care o vom organiza ne va ajuta să ridicăm numărul membrilor activi. Vrem să facem, de asemenea, turnee de minifotbal cu colegii noștri din Deva/Cluj/Arad, urmate de vizionarea meciului echipei noastre din acel sfârșit de săptămână. De asemenea, avem în vedere și promovarea în mediul virtual.

FLUTURI NEGRI PE STRADA SPERANȚEI

de Vlad Pîrvu și Andrei Mocuța

Michelangelo Merisi da Caravaggio, pictorul lombard care a schimbat cursul istoriei artei la sfârșitul secolului al XVI-lea și începutul celui de-al XVII-lea, monologhează în romanul „Fluturile negru” de Radu Paraschivescu: „Puțini pricep rostul negrului, liniștea lui adâncă, puterea lui răscolitoare. (...) Dacă intri în atelierelor de pictură și le spui învățăceilor că negrul e culoarea care le ajută pe celelalte să nu se piardă, te îmbracă în huiduieli. Dacă le amintești că fără întuneric nu știi cum arată lumina, iar fără război n-ai habar ce înseamnă pacea, se uită la tine ca la un ciumat.”

Cu cartea pe masă și puțin furați de peisaj, Răzvan (fiu de pictor) și Lucian (fiu de scriitor și chiar însuși unul dintre remarcările noului val) se întreabă, mai mult sau mai puțin firesc, în fața mai multor pahare cu vin și-a unui playlist de pe YouTube cu nostalgii muzicale românești: Fără negrul suferinței ar mai exista culoarea speranței? Iar fără speranță ar mai exista oare Borussia în forma pe care o iubim atât de mult?

Lucian: Apropo de melodia asta, într-un interviu recent pe care l-am ascultat în mașină la radio, moderatorul o întreba pe Corina Chiriac, la modul cel mai admirativ posibil, cum de reușește încă, după atâția ani de carieră muzicală, să mai atragă publicul tânăr. Îți dai seama că nici moderatorul, nici Corina Chiriac nu și-au imaginat că, în cazul nostru, a reușit să inspire nu numai un public tânăr, dar și realmente bolnav de fotbal.

Răzvan: Nu aș spune că ne-a inspirat încă, dar probabil că a început să o facă. Cumva, cântecul ăsta chiar ne-a intrat la suflet. Totul a început din glumă, după cum știi. Din greșeală. Căutam

„floricele” muzicale pentru podcast și mi-au căzut ochii asupra titlului „Strada Speranței” și urechile asupra melodiei și versurilor, pe care le-am încadrat imediat contextului sezonului trecut. Și-am glumit până la capăt, îmbrăcând-o pe Corina în tricoul Borussiei cu ajutorul unui program gratuit de editare foto.

Lucian: Îți dai seama că e foarte posibil ca ea nici să nu fi auzit de existența Borussiei Dortmund, darămite să își închipuie că noi îi cântăm melodiile în fan club. Dar cât de relevant e lucrul ăsta, atâta vreme cât creațiile își ating scopul? Câți dintre artiștii lumii n-ar dori să inspire publicul din domenii de care nici nu ar avea cunoștință că există? Ar fi frumos să afle într-o zi că, în timpul recitalului din acest an de la Cerbul de Aur, o mână de fani brașoveni ai Borussiei Dortmund au aplaudat-o la scenă deschisă. Sau că pe multe dintre laptopurile fanilor BVB din România se derulează pe repeat „Strada Speranței” după victoriile cu Bayern sau Schalke.

Răzvan: Să știi că nu de puține ori speranța asta cărată pe umeri la nesfârșit atrage mustăceli pe sub guler și glumițe arogante din partea unora, mai ales în lumea microbiștilor. Nu e exclus ca tot așa să se fi născut și acea vorbă tragicomică „speranța moare ultima, dar moare”. Dar să știi că, în cazul nostru, ea nu va dispărea niciodată. Cel puțin, eu așa cred. Asta și pentru că nu vom cunoaște prea curând gustul greu al succeselor pe bandă, dar mai ales pentru că așa își îndeamnă Borussia suporterii de peste 100 de ani încoace. Să spere, să viseze, să rămână acolo neclintiiți, ca în fața unui tablou de Carravaggio. Iar felul ăsta romantic și încăpățânat de a ne raporta la galben și, mai ales, la negru, am simțit că se regăsește în melodia Corinei.

Lucian: Da, versurile și atmosfera nostalgică ne descriu perfect: „Să-i amintiți, vă rog frumos,

adresa mea / Când vă-ntâlniți cu fericirea / Casa cu plopi, strada Speranței la parter / O mai aștept și mai sper..." Ca să duc paralela cu cartea mai departe, practic noi avem în față un tablou de Carravaggio neterminat. Ne uităm de ani buni la fundalul negru și așteptăm pata de culoare. Borussia nu este un club abonat la trofee și uneori fanii, oricât ar fi de inimoși, răbdători și optimiști, au impresia că succesul a uitat adresa lor. Drept dovadă, noi de când avem fan clubul am câștigat doar o Cupă (permite-mi să nu mă omor după Supercupe).

Răzvan: Dar și când or veni... la ascultă aici, „...să-mi toarne doar o picătură de nectar în cupa plină de-amar!” Ce dovadă mai bună există că e cântecul nostru? Doar suntem albine, nu? Albinele se hrănesc

cu nectar, iar omenirea nu poate continua să existe fără albine. Totul are sens.

Lucian: De acord, dar cred că și vinul ni s-a urcat puțin la cap. Am plecat de la „Fluturile negru”, am ajuns la Corina Chiriac și terminăm cu „Istoria albinelor”. În orice caz, discuția e ofertantă. Tu ai spus că toată chestiunea cu „Strada Speranței” a început de la o glumă, dar uite că, până la urmă, Borussia și Corina Chiriac ne-au învățat că nu prea e de răs cu subiectul ăsta.

Răzvan: A îți accepta condiția e o virtute, nu? Crezi că dacă nu stătea lângă negru am mai fi iubit atât de mult galbenul? Mă rog, nu trebuie să răspunzi neapărat. Mai bine toarnă ce-a rămas.

TRADIȚIE SAU PERFORMANȚĂ?

de Nicoleta Coșoreanu

*Ne dorim să prioritizăm tradiția înainte de orice?
Sau vrem să avem performanță cu orice preț?*

Pe 2 aprilie 2014, la 40 de ani de la inaugurarea stadionului pe care joacă și azi Borussia Dortmund, câțiva fani au lipit afișe peste semnele care indicau numele stației U-Bahn din apropiere. Peste numele „Signal Iduna Park” a apărut numele „Westfalenstadion”. Fanii au fost primii care au protestat în 2005, când din cauza problemelor financiare, clubul a fost nevoit să vândă drepturile pentru denumirea stadionului, iar în locul celor 16 litere galbene cu numele tradițional al arenei, au apărut trei cuvinte care nu se legau până atunci de istoria clubului. Dar la ce ne-ar fi ajutat tradiția dacă clubul ar fi intrat atunci în faliment?

Cu o asemenea istorie financiară, Borussia Dortmund nu va ajunge prea curând un al doilea Bayern. Și nici nu trebuie. Borussia Dortmund

poate fi echipa germană de referință în ce privește echilibrul dintre tradiție și performanță.

BVB e clubul care a trebuit să ajungă în pragul colapsului ca să învețe lecția despre cât de departe poți să mergi când vrei să faci performanță cu orice preț. A trebuit să treacă prin emoțiile votului pentru un plan de reorganizare, să stea față în față cu posibilitatea falimentului și apoi să reconstruiască drumul spre performanță cu resurse minime. Sunt puține echipele din Germania care au ajuns în situația asta. Și mai puține sunt cele care au reușit să revină. Și niciunul n-a avut succesul pe care l-a avut BVB la revenire.

În Dortmund, fiecare stradă și fiecare colț de bloc îți amintesc că mândria locală e echipa, iar acest gen de conexiune creează cadrul ideal ca Borussia să facă performanță fără să piardă acel element de tradiție și acel sentiment de unitate pe care ți-l dă apropierea de fanii locali. Ce, v-ați imagina

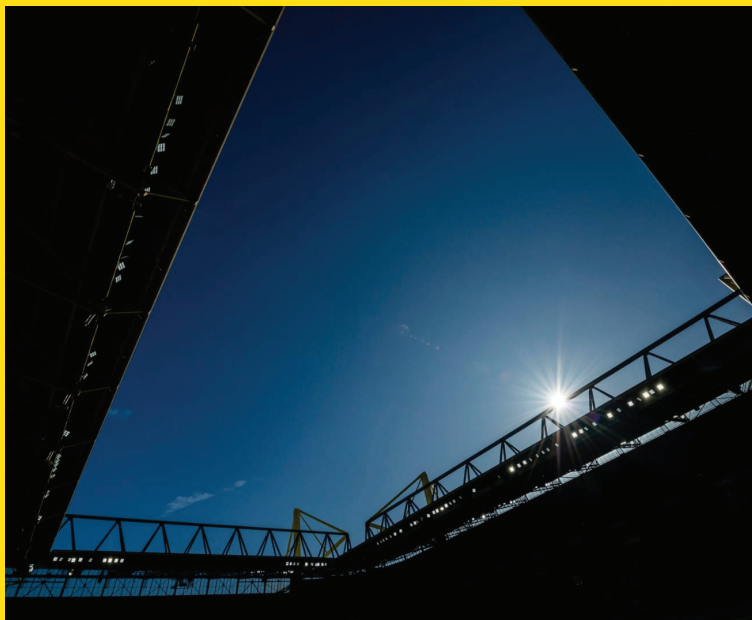

vreodată Borussia fără Zidul Galben? Dacă intri pe Google și cauți cele mai tari atmosfere de pe stadioanele de fotbal, fiecare top include stadionul din Dortmund, iar de cele mai multe ori e printre primele alegeri. Iar oamenii vin la stadion pentru că-și pot permite să o facă; pentru că nu trebuie să-ți iei un job în plus ca să-ți poți cumpăra biletul la meci, berea și un bratwurst.

Nu trebuie ignorat nici contextul creat de Federația Germană. La BVB, sunt peste 150.000 de oameni care plătesc membership anual. O contribuție esențială o are în cazul asta regula 50+1. Pentru cine nu e familiarizat cu ce înseamnă, o voi explica pe scurt: în 1998, pentru a garanta continuitatea modelului prin care cluburile sunt susținute de asociațiile de suporteri, Federația a decis că cel puțin 51% din club trebuie să aparțină membrilor cotizanți. Astfel, este evitată situația prin care o echipă ajunge să fie deținută de un singur om sau de o singură companie. Și în Germania apare tot mai des dezbateră despre această regulă făcută astfel încât fotbalul german să nu ajungă la gradul de comercializare la care a ajuns Premier League. Nemții au zis că nu vor „săptămâni engleze” de fotbal, nici șeici, nici prețuri record la biletele de meci. Apariția în peisaj a echipelor precum Wolfsburg, Hoffenheim sau, cel mai reprezentativ, RB Leipzig, a divizat însă și mai mult taberele și a încurajat vocile care doresc schimbarea regulii 50+1. Dar asta ar putea crea fracturi iremediabile între cluburi și fani. Te poți gândi așa: la Dortmund, cotizația unui membru cu drept de vot este în jur de 60 de euro pe an; la Leipzig, este de aproape 1.000 de euro. Cât s-ar schimba fotbalul german dacă fanii nu și-ar mai permite să plătească o cotizație anuală?

Am văzut deja că echipa s-a adaptat trendului cu turnee de pregătire în Asia sau Statele Unite ale Americii. Și nu e nimic greșit în a-ți cultiva o comunitate de fani care – în cazurile cele mai fericite – ajung să vadă un meci pe sezon în Dortmund. „Roman” și „Weidenfeller” ar trebui să fie primele cuvinte care ne vin în minte când ne gândim la această politică a clubului. Dar am văzut și „atmosfera” la meciurile din Singapore sau Seattle; dacă ne luăm strict după tribune, un meci al echipei a doua a lui Dortmund ar fi mai

spectaculos decât ce vedem în turneele de vară.

Unde ne îndreptăm? Cu actuala conducere, nu văd să ajungem din nou în situația de a fi aproape de faliment. Din contră, unii i-ar acuza pe Watzke și Zorc că nu-și asumă suficiente riscuri financiare având în vedere profitul făcut de club în ultimii ani. Iar aici depinde mult de ambițiile pe care și le proiectează fiecare asupra echipei. Cred că riscul cel mai mare e să ne dorim să dezechilibrăm balanța între performanță și tradiție; pentru că Dortmund e locul în care le poți avea pe ambele. Iar diferența e obiectivul pentru care îți dorești succes financiar: pentru că vrei să aduci în fața fanilor un fotbal de calitate sau pentru că fotbalul e doar un business care umple buzunarele oamenilor de la vârf?

Sigur, fiecare își dorește altceva când vine vorba de echipa pe care o susține și e posibil ca pentru unii să conteze mai mult căutările pe Google legate de numărul de trofee. Dar eu m-am îndrăgostit iremediabil de echipă după o înfrângere. Și prima oară când am ajuns în Dortmund, la intrare scria Signal Iduna Park. Dar îmi place și să văd atunci când intru pe stadion bannerul nelipsit cu „Herzlich Willkommen im Westfalenstadion” („Bun venit pe Westfalenstadion”) pe care îl afișează Zidul Galben.

SIGNAL IDUNA

Sănătatea este pe primul loc, când este vorba despre familia ta

Intră pe site și descoperă
mai multe despre asigurările private de sănătate

www.signal-iduna.ro

Lot 2019/2020

de Gabi Ionică

Întreaga suflare galben-neagră consideră mai mult decât reușită campania de transferuri din această vară. Ne uităm la achiziții și acolo îi regăsim pe Julian Brandt (ex. Leverkusen - locul al 3-lea în sezonul trecut la pase de gol, cu 11 reușite) și Thorgan Hazard (ex. Gladbach - locul al 4-lea în același clasament, cu 10 pase de gol). Dacă luăm în calcul faptul că îl aveam deja în lot pe cel mai bun pasator din sezonul 2018/2019 (Jadon Sancho, 14 pase de gol), constatăm că avem în lot 3 din primii 4 pasatori decisivi ai ediției precedente de Bundesliga. Defensiva a fost și ea întărită prin aducerea foarte constantului Nico Schulz (fundaș stânga, ex. Hoffenheim) și prin repartierea lui Mats Hummels în centrul apărării. De asemenea, în meciurile de pregătire a impresionat și tânărul Mateu Morey, adus de la Barcelona B, cel care poate juca în ambele flancuri din spate.

Numărul foarte mare de jucători din lot a dus și la numeroase plecări: Abdou Diallo (PSG), Maximilian Philipp (Dinamo Moscova), Alexander Isak (Real Sociedad), Sebastian Rode (Eintracht Frankfurt) și Shinji Kagawa (Real Zaragoza). De asemenea, alți 5 jucători au fost împrumutați:

Jeremy Toljan (Sassuolo), Ömer Toprak (Werder Bremen), André Schürrle (Spartak Moscova), Sergio Gomez (Huesca) și Felix Passlack (Fortuna Sittard). De subliniat faptul că au plecat doar jucătorii care nu au reușit să se impună în primul 11 și că nu am pierdut nici un titular în această vară.

În sezonul precedent am plecat la drum, de asemenea, cu un lot îmbunătățit, iar acest lucru s-a văzut în acea luptă nebună pentru cucerirea titlului de campioni. N-a fost să fie. Poate, pe alocuri, din cauza lipsei de experiență a unor jucători, sau poate din cauza unui lot în care nu toate posturile erau acoperite cu jucători de calitate sau într-o formă bună de joc. Sau poate și pentru că nu am plecat de la început cu un asemenea obiectiv. Ei bine, nu mai e și cazul sezonului actual. Toată lumea de la club (conducere, antrenor, jucători) vorbește despre cucerirea titlului. Poate că tocmai această mentalitate ne-a lipsit în sezonul trecut. Rămâne de văzut dacă toate schimbările (în bine) vor fi de ajuns, sau presiunea obiectivului va apăsa mai greu decât ne-am imagina pe umerii jucătorilor. Un lucru e sigur: avem parte de un nou sezon nebun. Hai să vedem și cine sunt cei pe care-i susținem în sezonul 2019/2020:

Portari:

#1 Roman Burki (28 de ani) – a început cel de-al 4-lea sezon în tricoul Borussiaei. Deși era nr. 1 în poarta noastră și în sezoanele precedente, din acest an este cu adevărat nr. 1, având în vedere că a schimbat și numărul de pe spate (1 în loc de 38);

#35 Marwin Hitz (31 de ani) – a venit la începutul sezonului trecut, după retragerea celebrului Roman Weidenfeller. A jucat în doar 7 partide, în care a încasat 7 goluri;

#40 Eric Oelschlägel (23 de ani) – a fost adus la începutul sezonului trecut de la echipa a II-a a lui Bremen și, culmea, a jucat singurul lui meci pentru Borussia tocmai împotriva verzilor, în acel meci pierdut în cupă;

#25 Luca Unbehaun (18 ani) – este cea de-a 4-a opțiune pentru postul de portar. A jucat atât pentru echipa noastră U17 cât și U19. Este considerat un mare talent;

Fundași:

#2 Dan-Axel Zagadou (20 de ani) – a venit de la

echipa secundă a lui PSG în urmă cu două sezoane. La cei 1,96 metri, Dănuț este cel mai înalt jucător din lot. A bifat 38 de meciuri în tricoul nostru, reușind să înscrie de 3 ori;

#5 Achraf Hakimi (20 de ani) – a fost împrumutat anul trecut, pentru două sezoane, de la Real Madrid. În meciurile de pregătire a fost testat (cu succes) și pe postul de extremă. Astfel, Hakimi ne-a demonstrat că poate juca atât în ambele flancuri ale apărării cât și-n cele de atac;

#13 Raphael Guerreiro (25 de ani) – deși primele lui două sezoane au fost presărate cu destule accidentări, internaționalul portughez a jucat în 83 de meciuri pentru BVB, contribuind cu 15 goluri și 17 pase decisive;

#14 Nico Schulz (26 de ani) – debutant la BVB în acest sezon, are de partea lui experiența celor peste 120 de meciuri jucate în Bundesliga;

#15 Mats Hummels (30 de ani) – este cel pentru care nivelul așteptărilor este sus de tot. Experiența lui ne poate fi de mare folos în acest an. Fostul căpitan reia aventura la noi, pornind la

începutul sezonului de la 309 meciuri jucate în tricoul nostru. Așteptăm să crească și numărul golurilor marcate pentru BVB (25);

#16 Manuel Akanji (24 de ani) – elvețianul venit la începutul anului trecut s-a integrat destul de repede în echipă. Pe brațul său a ajuns chiar și banderola de căpitan, aspect care spune multe despre caracterul său;

#18 Leonardo Balerdi (20 de ani) – nu a debutat încă pentru Borussia într-un meci oficial;

#22 Mateu Morey (19 ani) – talentatul puști crescut la academia Barcelonei a început sezonul accidentat. Este văzut ca o soluție după retragerea lui Piszczek;

#26 Lukasz Piszczek (34 de ani) – veteranul lotului a început sezonul cu numărul 10 în tricoul Borussiei, pentru care a jucat în 329 de meciuri. Aportul lui ofensiv s-a concretizat în 17 goluri și 61 de pase decisive. Este vicecăpitanul echipei și, cu siguranță, va rămâne la club și după retragerea din activitatea de fotbalist;

#29 Marcel Schmelzer (31 de ani) – este de peste 14 ani la club, timp în care a jucat și pentru echipa U19 sau Dortmund II. A debutat în 2008 la prima echipă, pentru care a strâns 359 de prezențe (6 goluri și 33 de pase decisive);

Mijlocași:

#6 Thomas Delaney (27 de ani) – a adus un evident plus de determinare și spirit de luptă în jocul nostru. În sezonul recent încheiat, a marcat de 3 ori, în ciuda profilului său defensiv, oferind și 6 pase de gol (bineînțeles, cel mai important din aceste goluri este cel din Revierderby);

#7 Jadon Sancho (19 ani) – este perla din lotul nostru. Valoarea sa de piață a ajuns la 100 de milioane de euro, iar startul foarte bun al sezonului ne face să credem că aceasta nu poate decât să crească. A devenit cel mai tânăr jucător care marchează 15 goluri în Bundesliga, doborând un record vechi de peste 5 decenii. A contribuit la 43 de goluri (17 goluri și 26 de pase decisive) în cele 59 de meciuri jucate;

#8 Mahmoud Dahoud (23 de ani) – deși cu toții am sperat să devină noul Gundogan, nu a reușit să facă asta. Poate va fi mai inspirat în acest al 3-lea sezon la BVB (1 singur gol marcat în 56 de partide);

#10 Mario Götze (27 de ani) – crescut în Dortmund, este așteptat de ceva vreme să redevină acel fotbalist teribil de dinaintea "dezertării". Semnele bune arătate în cea de-a 2-a jumătate a sezonului trecut ar fi un punct de plecare. Totuși, încă se așteaptă acea semnătură pentru prelungirea contractului, scadent în vara anului viitor (200 de meciuri jucate: 42 de goluri și 60 de pase decisive);

#11 Marco Reus (30 de ani) – căpitanul nostru nu mai are nevoie de nici o prezentare. A câștigat de 3 ori titlul de cel mai bun jucător din Bundesliga, dar cel mai mult își dorește să devină campion al Germaniei cu Borussia Dortmund. Cifrele lui Marco spun totul: 119 goluri și alte 76 pase de gol, în 244 de meciuri în galben-negru;

#19 Julian Brandt (23 de ani) – a debutat în acest sezon pentru BVB, și deși este foarte tânăr, a jucat deja în peste 170 meciuri de Bundesliga. Cu siguranță va fi un plus enorm pentru echipă în acest an;

#23 Thorgan Hazard (26 de ani) – vine după un sezon bun la Gladbach (chiar excelent în prima sa jumătate). Îl va înlocui pe Pulisic (plecat la Chelsea) și suntem convinși că va fi un jucător de bază în perioada următoare;

#28 Axel Witsel (30 de ani) – ne tot spune cu orice ocazie că atunci când a auzit că e dorit de Borussia, nu a stat deloc pe gânduri. Se simte foarte bine la noi, iar noi ne simțim mult mai în siguranță cu el la mijloc;

#33 Julian Weigl (23 de ani) – după un sezon de debut fabulos, se părea că nu-și mai găsește locul în această echipă. A fost foarte util ca fundaș central în finalul sezonului trecut, iar acum parcă a renăscut. Are deja peste 150 de meciuri în tricoul Borussiei;

#37 Tobias Raschl (19 ani) – a fost promovat de la echipa U19. Nu a debutat încă, dar a arătat în meciurile de pregătire că poate fi o soluție;

Atacanți:

#9 Paco Alcácer (26 de ani) – este un marcator pur-sânge și singurul jucător al Borussiai care a reușit un hat-trick sezonul trecut (în memorabilul meci cu Augsburg, asta deși a intrat în teren în min. 60). După o pregătire de vară fără probleme, Paco poate contribui enorm la cucerirea titlului mult visat;

#34 Jacob Bruun Larsen (20 de ani) – tânărul danez continuă să crească. Începe și acest sezon ca o opțiune utilă pentru Favre pe banca de rezerve.

Toți aceștia stau la dispoziția antrenorului Lucien Favre. Elvețianul în vârstă de 61 de ani a plecat în acest sezon cu 49 de meciuri pe banca noastră și o medie de 2,18 puncte cucerite pe meci. Deși a antrenat timp de 7 sezoane și jumătate în Bundesliga (2 sezoane Hertha și alte 4 și jumătate Gladbach), singurul trofeu cucerit în Germania a fost Supercupa din acest sezon. Gheața a fost spartă, așa că suntem îndreptățiți să sperăm că 2020 îi va aduce (lui și nouă, tuturor) un trofeu important (cel puțin).

*Statisticile sunt cele înregistrate la data de 26.08.2019

MESERIA DE A FI CĂPITAN

de Andrei Zbîrnea

Nu e ușor să scrii despre Mats Hummels fără să eviți locurile comune sau dihotomiile evidente. Ca suporter ai BVB ne-a plăcut Hummels din erele Klopp și Tuchel. Apoi l-am disprețuit din cauza plecării la Bayern. L-am renegat mai mult pentru că era căpitan sau pentru că am întărit o rivală? E genul de întrebare la care probabil nu vom răspunde prea curând.

Portrete-robot de căpitan. Wörns & Reus

De la bun început voi spune că sunt mai degrabă prieten cu ideea de căpitan al unui club (care se identifică în primul rând cu spiritul, fanii, principiile și culorile pe care le apără) și că nu sunt tocmai adeptul unui bully, care să facă legea în vestiar prin frică și prin teroare. Acesta din urmă ar putea fi un căpitan de echipă. Modelele mele de căpitani cuprind nume precum Francesco Totti, Steven Gerrard, Raúl González Blanco, Paolo Maldini, Carles Puyol sau Iker Casillas. Toți cei șase menționați au fost simboluri ai cluburilor lor, primind adițional și respectul întregii comunități fotbalistice. Vorbim de un gen aparte de jucători, gen care ne rămâne pe retină multă vreme și care ne hănește nostalgiile fotbalistice. A avut și Borussia Dortmund căpitani de felul acesta. Mă voi opri doar asupra a două nume. Alegerea este extrem de subiectivă și trebuie tratată ca atare. Christian Wörns (căpitan între 2003 și 2008) și Marco Reus, actualul căpitan al echipei noastre sunt alegerile mele. Dacă fostul fundaș se apropie mai degrabă de tipul de căpitan muncitor și motivator (cărător de pian, cum s-ar spune), Reus face parte din categoria căpitanilor pianiști, cei care au punctat decisiv și la capitolul carismă. Pentru a simplifica mult explicația, vom spune că sigur sunt mai mulți copii din regiunea Westfalia care s-au apucat de fotbal datorită lui Reus, decât datorită lui Christian Wörns.

Două tipuri remarcabile de căpitani

Chiar dacă ambii jucătorii ai Borussia menționați mai sus sunt căpitani de club dincolo de a fi căpitani de echipă, există niște diferențe de construcție ce merită a fi dezbătute aici. Primii căpitani asupra cărora mă voi opri sunt cei serioși, riguroși, pe care îi iubești pentru dăruire, dedicare și loialitate. L-am inclus aici pe Paolo Maldini (a jucat doar pentru Milan între 1984 și 2009), pe Carles Puyol (a jucat doar pentru Barcelona între 1999 și 2014), dar și pe Steven Gerrard (Liverpool între 1998 și 2015, cu un sezon în MLS la final de carieră).

La capitolul rigrozitate poate fi inclus și Wörns. Loialitatea sa a fost evidentă, mai ales că aceasta s-a suprapus și pe perioada neagră 2003-2005, când Borussia a avut probleme grave din punct de vedere financiar. În această categorie, formată preponderent din fundași, putea să-și construiască un nume și Mats Hummels, dacă nu alegea Bayern în 2016...

A doua categorie de căpitani îi include pe cei carismatici, pe cei care sunt loiali, dar care s-au remarcat în primul rând prin nivelul de spectaculozitate pe care l-au oferit fanilor. M-am uitat în special la cei supranumiți mingicari, însă aceștia nu au fost singurii. Am ales în special oameni care

au fost în general asimilați cu un singur club. Iker Casillas este un caz aparte (nu e nici mingicar și nici nu a jucat doar la un singur club), el fiind probabil cel mai bun goalkeeper din secolulul al XXI-lea. Francesco Totti (1992–2017, doar la Roma), Raúl (căpitan al madrilenilor între 2003 și 2010) și Marco Reus sunt exemple clare de talent combinat cu responsabilitate uriașă în vestiar, dar și pe teren. Primii doi au prins la mustață finalul epocii romantice a fotbalului, unde căpitanul era simbol de nestrămutat în jocul de fotbal. Azi, lucruri stau în mod diferit.

Hummels – cel mult un căpitan de echipă

Nu cred că există fan al Borussiei Dortmund care să se fi gândit în mod real la reîntoarcerea lui Mats pe Signal Iduna Park. Încercați să faceți un exercițiu de imaginație și să înlocuiți BVB și Bayern cu Liverpool și Manchester United. Sau cu Real Madrid și Barcelona. Sau, de ce nu, cu Roma și Lazio. Care ar fi fost reacțiile? Oare ar putea pune un suporter italian factorul sportiv deasupra celui emoțional? Probabil că nu, deși destul de recent sârbul Aleksandar Kolarov a trecut de la Lazio la Roma, printr-o buclă temporală de opt ani la Manchester City. Mats Hummels va fi întotdeauna respectat la

Borussia Dortmund, cu greu va mai fi însă iubit (cel puțin nu de fani). El poate fi cel mult (și în absența lui Reus) un căpitan de echipă. Nimeni nu poate să-i ia cele două titluri din 2011 și 2012 și nici finala Ligii Campionilor din 2013. Meritul său în cazul acesta este inestimabil. De asemenea, experiența sa, alături de experiența unor jucători precum Axel Witsel sau Łukasz Piszczek, va conta enorm în economia sezonului 2019/2020.

Totuși, Echte Liebe nu se poate recâștiga doar cu trofee sau cu meciuri foarte bune pe Allianz Arena. Echte Liebe e vocea oricărui suporter borusse, care a călcat cel puțin o dată pe Signal Iduna Park sau care urmărește meciurile alături de prietenii săi în cel mai obscur bar de pe Planetă. Echte Liebe înseamnă și înfrângerea de sezonul trecut cu 5 la 0 în deplasare, la München, când Mats Hummels juca în alt serial, nu în cel produs de Amazon Prime Video. Să sperăm că Borussia Dortmund nu va ajunge niciodată o corporație cum este de exemplu Manchester City, unde gesturi ca ale lui Hummels ar fi cel mult arhivate în dosarul personal de la resurse umane.

Bine ai venit, Mats. Mult succes în redescoperirea Sfântului Graal Echte Liebe. De data asta nu poți să mai dai fail. Ai și tu o vârstă, ce naiba!

DESPRE SUPREMAȚIE NAȚIONALĂ ȘI "DIE MUTTER ALLER DERBYS"

de Cristi Petre

Lucien Favre trebuie să găsească soluții pentru fragilitatea care a ieșit la suprafață în ultimele meciuri jucate afară. Borussia a intrat deja în modulul de competiție al unui club mare, cu meciuri din trei în trei zile. La sfârșitul lui octombrie este „Revierderby”, pe terenul marii rivale din Ruhr, iar la începutul lui noiembrie, de data aceasta cu o zi mai devreme decât anul trecut, este primul meci cu Bayern.

Împotriva lui Bayern: „Neues Spiel, neues Glück”

Meciul cu Bayern, clasicul fotbalului german, este și o șansă de revanșă pentru „Schwarzgelben”. Dortmund a încasat 11 goluri în ultimele două deplasări la München, fără să marcheze. Nemții au o vorbă însă: „Neues Spiel, neues Glück” („meci nou, noroc nou”, tradus ad litteram). În plus, fotbalul este un univers „fast paced”: nu ai timp de depresii și melancolie. Meciul următor este o nouă șansă.

Introspecția nu este un defect. Au contraire! Emoțiile trebuie distilate, înfrângerile integrate, dezamăgirea metabolizată și evacuată. Fiecare meci este urmat de o analiză obiectivă și de un „briefing”, dar orizontul de sens trebuie să fie întotdeauna partida următoare. Trecutul poate servi drept lecție, dar nu are acțiune. Presentul este o clipă, validată sau infirmată de următorul rezultat. Lucien Favre nu este doar un meseriaș adevărat, un „Fachmann”, cum spun nemții, este și un fin observator, un antrenor care aduce multă competență socială pe banca tehnică. Elvețianul știe să-și apropie jucătorii, cunoaște resorturile psihologice ale acestui sport, înțelege cât de valoroasă este dinamica de grup și mai știe că o victorie la München poate să încarce afectiv, să contureze convingeri la nivelul echipei și să creeze dubiu în partea cealaltă.

„Der Klassiker” s-a jucat prima dată în 1965. Dortmund câștiga atunci, la München, cu 2-0. Reinhold Wosab reușea o dublă pentru oaspeți, iar un tânăr de 20 de ani, pe nume Franz Beckenbauer, rata un penalty pentru Bayern. 1965 nu este tocmai în negura timpului. Suntem în plin „Wirtschaftswunder”, perioada de pace socială și de creștere economică susținută a Germaniei postbelice, sub guvernarea cancelarului Adenauer. Prin contrast, „El Classico” și-a consumat primul episod în 1902, când Germania încă era „Kaiserreich”, iar derby-ul orașului Nottingham, dintre Forest și Notts County, se pare că există încă din 1866, cam un secol de existență până la primul „Klassiker”. Păi... e ceva vreme de atunci!

În adevăratul sens al cuvântului, Dortmund - Bayern nu este tocmai un clasic. Din perspectivă istorică poate că nu, dar meciul a fost un duel brizant încă de la început. Confruntarea nu are trecutul altor opoziții, dar are tradiție și conținut. La un an după prima întâlnire, BVB devenea primul club german care câștiga un trofeu continental, impunându-se în fața lui Liverpool în ultimul act al defunctei Cupe a Cupelor. La începutul anilor '70, Bayern o declasa pe Dortmund, acel deceniu fiind dominat de bavarezi și Gladbach, două super-forțe și în elita continentală pe atunci.

Spuneam, Dortmund - Bayern nu are nici pe departe istoria altor derby-uri, dar are substanță. Vorbim de calitate, meciuri memorabile sau sentimente intense, vitriolice chiar. Îmi aduc aminte de ciocnirile dintre Kahn și Chapuisat, Kahn și Herrlich sau Matthäus și Möller, de meciul din 2001 cu 10 cartonașe galbene, dintre care 8 pentru Bayern. Sunt evenimente care au catalizat atmosfera ostilă dintre cele două cluburi la începutul acestui mileniu. Apoi a urmat criza financiară și împrumutul de două milioane de euro, acordat de Bayern marii rivale amenințate

de spectrul disoluției, un gest rar de solidaritate la acest nivel de performanță. Thomas Tress a pus altfel lucrurile în context. Finanțistul șef al lui Dortmund nu a subestimat gestul, dar ne-a spus că datoria clubului era de aproximativ 200 de milioane de euro. Neverosimil, dacă ne gândim că în 1997 Dortmund câștiga Liga Campionilor, culmea, chiar la München.

a lui Klopp sau de echipa ceva mai practică a lui Favre, duelul acesta a fost mereu o opoziție stilistică, simbolică, dacă vrei, între „centru” și provincie (fără conotații peiorative), între aura aristocratică a lui Bayern și forța socială a unui club precum Borussia Dortmund, între un club elitist și unul avangardist care pune la baza progresului experimentul și inovația, între „koiné” și un limbaj profund privat, în termeni sociolingvis-

Revirimentul înregistrat de Dortmund în mai puțin de un deceniu este „jaw-dropping”, nu departe de minunea economică a lui Adenauer și ridicarea Germaniei din ruinele războiului ca un pilon financiar al Europei. Dortmund câștigă două titluri la rând în 2011 și 2012, reușind o dublă istorică în 2012 cu un 5-2 în finala Cupei Germaniei chiar în fața lui Bayern. Un an mai târziu cele două se băteau pentru trofeul Champions League pe Wembley, prima finală germană a competiției. Bayern avea să câștige cu un gol al lui Robben pe final, un pas către prima triplă din istoria clubului, asta deși Dortmund a fost echipa aceluia sezon de UCL.

Indiferent că vorbim de Bayern-ul expansiv, flamboiant, al lui Guardiola, acesta mai conservator al lui Kovac, de acea Borussia „gegenpressing”

tici. Oricum ar fi, „BVB gegen Bayern” a fost și este un joc intens ritualic, atmosferic, un meci care antagonizează, electrizează și creează context narativ.

Și apoi mai e și Schalke

Schalke, marea rivală din Ruhrgebiet, nu a mai fost campioană din 1958, dar rivalitatea dintre cele două cluburi nu are termen de comparație în fotbalul german. Nu întâmplător nemții numesc această ciocnire de forțe „die Mutter aller Derbys”, adică mama tuturor derby-urilor. Între cele două stadioane sunt cam 30 de kilomeetri distanță. Gelsenkirchen și Dortmund sunt centre tradiționale în industria minieră și a oțelului. Între Schalke și Dortmund antiteza nu este una de clasă, precum vorbeam mai sus. Între cele două

cluburi din Ruhr sunt multe conexiuni, legate de origini, mentalitate, susținere, punți de legătură care există și între cele două orașe. Schalke și BVB se asociază cu această zonă profund industrială care respiră fotbal, dar similitudinile sunt contrastate de multe diferențe, mai ales unele stilistice. Borussia a jucat în ultimele trei decenii un „fotbal-șampanie”. La Dortmund nu este important doar să câștigi, contează și maniera în care o faci. Retorica vinde „brand”-ul. În opoziție este stilul economic, conservator, al lui Schalke, care supralicitează rezultatul. Evident, toate echipele au același obiectiv, cele trei puncte, dar pentru unele contează și impresia artistică. Și nu este artă de dragul artei. Arta mai și vinde. Voilă! Există o probabilitate mai mare să crezi atașament și să câștigi suporteri noi dacă joci frumos, iar BVB este o echipă cu fler. Aceasta este arheologia succesului financiar și sportiv de la Dortmund, din ultimii 30 de ani. De cealaltă parte, rivala s-a definit aproape tot timpul, în aceste trei decenii, printr-un pragmatism sănătos. Schalke este un club robust din toate punctele de vedere: finanțe, susținere, interes mediatic, etos colectiv. Echipa este una echilibrată, dar prozaică. Schalke, care pare a fi construită pe principiul britanic „less is more”, încearcă să joace simplu și eficient.

Primul duel dintre cele două echipe a avut loc în 1924. Schalke se impunea atunci cu 4-2 și avea să rămână neînvingă în fața mării rivale timp de 18 meciuri și aproape două decenii. Dortmund câștigă primul meci în

1942, în plin război mondial. Între 1934 și 1942, Schalke a câștigat 6 dintre cele 9 titluri puse în joc. Cu cele două câștigate de Borussia în era Klopp, Dortmund-ul reușea să-și depășească rivala în clasamentul all-time (8-7). În anii '30-'40, clubul din Gelsenkirchen domina fotbalul german jucând un sistem numit „Schalker Kreisel”, o formulă apropiată de ce juca „Wunderteam”-ul austriac, un precursor al fotbalului total al olandezilor lui Rinus Michels, ceva asemănător cu celebrul „tiki-taka” jucat de Barcelona lui Guardiola și de naționala Spaniei în perioada de dominație recentă. În acele vremuri derby-ul exista doar prin proximitatea geografică. În Bundesliga, însă, Dortmund a fost mai tot timpul echipa mai bună. Primele meciuri s-au jucat pe „Rote Erde” din Dortmund și pe „Glück-Auf Kampfbahn”, vechiul stadion al lui Schalke. Dortmund a câștigat 8 dintre primele 9 partide de Bundesliga. Au fost și perioade bune pentru Schalke, un club faimos și datorită academiei sale. „Die Knappenschmiede” a produs jucători excepționali de-a lungul timpului. Între '68 și '77, Schalke a fost neînvingă în fața lui BVB. La începutul acestei perioade de invincibilitate a fost acel eveniment hipnotic cu doi jucători ai lui Schalke mușcați de un câine al poliției pe „Rote Erde”, după ce publicul a invadat gazonul. Meciul avea să se termine indecis. Unul dintre cei mușcați, Friedel Rausch, a continuat remarcabil partida după o injecție antitetanică. 1997 a fost „annus mirabilis”. Nu doar pentru Schalke. Atunci „Königsblauen” au câștigat primul trofeu european din istoria

clubului, învingând-o pe Inter-nazionale în finala Cupei UEFA, chiar pe San Siro. Dar Dortmund avea să triumfe, o săptămână mai târziu, în Cupa Campionilor, 3-1 cu Juventus, pe terenul lui Bayern. La câteva luni după succesele europene, eroul de pe San Siro, Jens Lehmann, marca primul gol reușit din acțiune de un portar în istoria Bundesligii și aducea un punct dramatic pe „Westfalen”. Peste puțin timp, Lehmann avea să treacă la Dortmund, via AC Milan. Au fost și câteva răsturnări de situație memorabile: un 3-0 întors de Borussia lui Klopp în 2008 (se termina 3-3), la numai un an după ce Dortmund o învinsese pe Schalke în ultima etapă a unui sezon în care „Königsblauen” încercau să câștige primul titlu în aproape o jumătate de secol. Cu o victorie pe „Westfalen”, Schalke ar fi fost campioană. Un condițional-optativ capitalizat de timpul care a curs de atunci. Istorie este deja și dramaticul 4-4 de la Dortmund, din toamna lui 2017. Borussia a marcat de 4 ori în primele 25 de minute, jucând un fotbal cathartic, dar Schalke a făcut o repriză secundă furibundă, reușind egalarea în prelungiri prin Naldo. Brazilianul puncta la poartă în care marca Jens Lehmann, tot în minutele adiționale, cu un deceniu înainte.

„Make no mistake about it”, Dortmund - Schalke este „mama tuturor derby-urilor” în Germania. Cu David Wagner pe banca tehnică a „minerilor”, meciul promite să fie o tornadă. Fostul antrenor al echipei secunde de la Dortmund este un adept al fotbalului cu cifra octanică mare propus aici de legendarul Jürgen Klopp. Așa ceva nu se ratează!

Borussia, prin ochii comentatorilor

de Andrei Preotu

Trei dintre vocile care comentează meciurile Borussiei din Bundesliga și Champions League în România (Adi Dobre – Digi Sport, Mihai Dolinschi – Telekom Sport și George Dobre – Digi Sport, cărora li se adaugă, cu permisiunea voastră, și subsemnatul, prin intermediul Telekom Sport) au acceptat să ne spună câteva cuvinte despre club și despre felul în care acesta este perceput prin ochii unor profesioniști media cu zeci de ani de experiență în spate.

Cum ați caracteriza Borussia Dortmund?

Adi Dobre: Mai mult decât un club de fotbal. BVB e o stare de spirit, greu de explicat microbiștilor care doar simpatizează cu o echipă sau alta. BVB înseamnă în același timp tradiție, înseamnă acea medie de spectatori absolut uluitoare, de nebătut în lume de ani buni, înseamnă sutele de mii de cereri de bilete la meciurile importante, înseamnă infinitul în fotbal!

Mihai Dolinschi: O nebunie frumoasă.

Pasiunea, spiritul, istoria... Acestea sunt elemente pe care le găsești privind meciurile Borussiei. Și, desigur, atmosfera magică la partidele de pe Signal Iduna Park.

George Dobre: Aș avea nevoie de foarte multe cuvinte pentru o caracterizare pe măsura a ceea ce înseamnă în ultimele decenii în fotbalul de cel mai înalt nivel Borussia Dortmund. Mă rezum însă la ceea ce cred eu că este cel mai important aspect: Borussia Dortmund este pasiune în stare pură!

Se poate lupta la titlu în acest sezon? Ce i-a lipsit anul trecut în duelul cu Bayern?

Adi Dobre: Borussia Dortmund are ca obiectiv an de an cucerirea titlului. Și în acest sezon se va bate pentru titlul de campioană. Ce i-a lipsit anul trecut? Experiența.

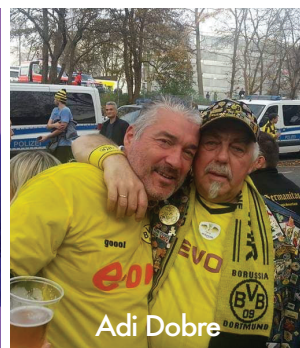
Mihai Dolinschi: Ca lot, da, se poate bate. Nu aș spune că i-a lipsit ceva, ci doar acesta este

Lucien Favre și stilul său de a storce fizic echipele pe care le antrenează. Este un strateg bun, care îmbină foarte plăcut elementele ofensive cu cele defensive, însă filosofia sa de joc implică mult storcerea fizică. Mi-au plăcut mult transferurile realizate în vară, dar am dubii în ceea ce privește modul lui Favre de a le păstra energia jucătorilor după luna februarie.

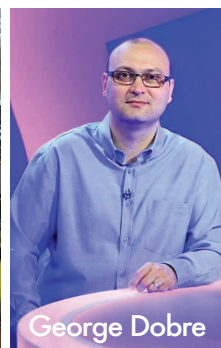
George Dobre: 100%! Are toate argumentele necesare. Cred că sezonul trecut i-a lipsit în anumite meciuri pragmatismul, iar în altele acel dram de noroc, care uneori face diferența.

Mihai Dolinschi

Adi Dobre

George Dobre

Ce mesaj aveți pentru fanii BVB?

Adi Dobre: Să aibă înțelegere și pentru ceea ce se joacă în Divizia A. Spun asta pentru că fanii români ai Borussiei, ca și suporterii altor echipe străine, e clar, sunt oameni care nu își regăsesc pasiunea în fotbalul autohton.

Mihai Dolinschi: Mesajul este unul simplu: mă bucur că pe unii dintre ei îi cunosc și le doresc să arate în continuare devotamentul lor pentru acest club, să arate și altor fani din România cum se poate construi un fan club și cum poți rămâne alături de el, deși în ultimele 6 sezoane rezultatele nu au fost tocmai cele dorite.

George Dobre: Să nu pună niciodată în balanță dragostea pentru echipă cu trofeele cucerite. Suporterii adevărați nu sunt suporter de rezultat. Iar forța de atracție a Borussiei Dortmund stă într-un mod de a vedea fotbalul, nu într-un bilanț sec. Multă baftă, Borussia Dortmund!

Sebastian Schneider: „Misiunea mea este de a conecta fanii din toată lumea cu familia BVB”

de Dragoș Lăzărescu

Sebastian Schneider este omul responsabil cu relația pe care o are Borussia Dortmund cu fan cluburile internaționale. El este omul nostru de legătură în cadrul clubului, cel care ne ajută cu biletele pe care le obținem la meciuri sau cu organizarea unora dintre acțiunile pe care le gândim. Pe Sebastian am avut ocazia să îl cunoaștem mai bine la București, la AA din septembrie 2018, când a venit în România alături de Roman Weidenfeller.

Cu ce te-ai ocupat înainte să lucrezi la BVB?

Acesta este primul meu loc de muncă după ce am terminat studiile. Am trecut prin câteva internship-uri și am absolvit facultatea cu specializare în administrarea afacerilor.

Lucrezi îndeosebi cu fani din afara Germaniei. Cum se raportează aceștia la club comparativ cu cei germani?

Aș spune că nu este nicio diferență de mentalitate între fani, ci doar una ce constă în distanță și în oportunitatea de a veni constant la meciurile din Dortmund. Este perfect normal ca fanii din afara Germaniei să aibă un club favorit în alte campionate, precum Premier League, sau să susțină o echipă din țara natală.

Care este cea mai mare provocare cu care te confrunți din această postură?

De a conecta fanii din toată lumea, eliminând distanțele. Provocarea este de a-i aduce mai aproape pe fani de familia BVB.

Este un lucru care ți-a plăcut în mod special la București?

Mi-a plăcut atmosfera din Centrul Vechi, cu toate acele restaurante și cafenele ce arătau foarte

bine. Iar arhitectura locului vorbește despre lunga istorie a orașului.

Mai ai vreun club favorit din Germania, în afară de Borussia? Dar din afară?

Îmi pare rău, Borussia este primul și singurul!

Care sunt momentele care te-au marcat cel mai mult de când ocupi acest post?

Sunt multe amintiri frumoase, dar și câteva neplăcute. Am câștigat Cupa (nr. cu Eintracht Frankfurt, 2017), acela fiind primul moment în care am luat parte la o finală din postura de angajat al clubului și nu doar ca simplu fan. Prima călătorie la Tokyo în cadrul turneelor de pregătire reprezintă iar un moment deosebit pentru mine, dar, de asemenea, nu voi uita niciodată clipele de groază pe care le-am trăit la atacul terorist asupra autocarului echipei.

Cu cine lucrezi cel mai ușor dintre jucătorii de acum ai echipei? Dar dintre legendele clubului?

Este ușor de lucrat cu toată lumea, din moment ce suntem plecați în deplasări. În orice caz, cu legendele este poate ceva mai ușor, dat fiind faptul că nu au sesiuni zilnice de antrenament.

Teddy de Beer: „Pentru mine nu există alt club în afara BVB”

de Paul Popa

Wolfgang „Teddy” de Beer a fost portarul Borussia Dortmund timp de 14 sezoane (1987-2001), pentru ca apoi să devină antrenorul de portari al clubului, poziție pe care a ocupat-o din 2002 până în 2018. A fost unul dintre favoriții publicului de pe Westfalenstadion, galeria dedicându-i mai multe cântece. Pe 31 mai 1997, în ultima etapă a campionatului (BVB - FC Köln 2-1), Teddy de Beer i-a luat locul lui Stefan Klos în minutul 76, ca urmare a insistențelor foarte gălăgioase ale tribunelor.

Care este prima persoană la care vă gândiți când auziți „România”?

Marcel Răducanu. Am jucat împreună la Dortmund în perioada 1986-1988.

De ce se spune că un portar mare „trebuie să fie un pic nebun”? Așa este?

Aș zice că da, pentru că portarii se aruncă cu capul acolo unde toți calcă cu picioarele.

Care este dinamica dintre portarul titular și cel de rezervă?

Trebuie să existe concurență, nici eu la timpul meu nu am spus „mă așez pe bancă și gata”. Am exercitat totuși presiune pe Stefan Klos și, mai târziu, pe Jens Lehmann. Dacă nu ar fi evoluat la nivelul cerut, aș fi fost acolo.

Cum v-ați simțit în sezonul 1991/1992, când Ottmar Hitzfeld v-a trimis pe bancă?

Bineînțeles că am fost dezamăgit, dar m-am remontat și am luptat pentru șansa mea. În 1993, am avut o accidentare gravă, fractură de tibie și peroneu, iar după recuperare am intrat din nou în echipă. Stefan Klos se dezvoltase și devenise un portar de top. Pentru mine nu a existat însă niciodată alt club în afara BVB. Dacă mi-am dorit ceva, a fost să mai evoluez o dată în fața Sudtribune, lucru care s-a mai întâmplat de câteva ori.

I-am avut pe ambii „Romani” invitați la București. Care credeți că ar fi diferențele dintre cei doi?

Urmăresc meciurile BVB împreună cu Roman Weidenfeller din tribună. Pe Roman Burki îl vizitez când se ivește ocazia la antrenamente pentru a schimba câteva vorbe. Ambii au avut și au, în cazul lui Burki, o pregătire athletică de top, sunt portari de reacție și sunt foarte buni unu la unu. Din punct de vedere al tipului de portar, au fost destul de asemănători. Doar că Weidenfeller nu și-a însușit în perioada junioratului pregătirea fotbalistică în forma în care a făcut-o Burki. Burki stă foarte bine din acest punct de vedere, iar Weidenfeller a trebuit să lucreze puternic la seniorat pentru dobândirea aptitudinilor.

Ce îl face pe Roman Burki unul dintre cei mai buni portari din Bundesliga?

Are reacții rapide și participă bine la jocul echipei. Cu abilități fotbalistice bune, este un atlet de top care se antrenează mereu foarte bine.

Ce părere aveți despre marea dezbatere din Germania referitoare la portarul titular al echipei naționale?

Întotdeauna este păcat că nu poate juca și numărul 2 (nr. ter Stegen), dar Neuer s-a impus de-a lungul anilor cu evoluții de top. Însă, această problemă a existat dintotdeauna. Toni Schumacher și Uli Stein au fost doi portari de top, dar a jucat unul singur. În astfel de situații, nu poți decât să mergi mai departe. Nu există altă variantă.

Dortmund, dincolo de Strobelaallee

de Vlad Pîrvu

Prima dată nu se uită niciodată. Prima zi de școală, prima îndrăgosteală, primul meci văzut pe stadion, prima halbă de bere. Toate sunt experiențe intime, ascunse bine de tot înăuntrul nostru. Când vine vorba de Borussia și de prima vizită la Dortmund însă, această experiență intimă se transformă mai degrabă într-o simțire comună. „Eu” devine „noi”, „al meu” capătă sens de „al nostru”. Din acest motiv, prima amintire pe care tindem să o avem din Dortmund este acoperișul stadionului văzut din avion, chiar în timpul ultimului viraj dinaintea aterizării. Imaginea aceea emblematică a celor patru uriași galbeni a însemnat „prima oară” pentru majoritatea dintre noi, cei suficient de norocoși încât să respirăm aerul acela tare și aspru de capitală a berii și a fotbalului mondial.

Pentru mulți, Dortmund înseamnă Borussia, nimic în plus. Chiar și pentru noi, fanaticii de la sute de kilometri depărtare, a existat cel puțin perioada de început când numele orașului nu reprezenta altceva decât completarea firească a titlaturii clubului pe care îl iubim. Dortmund era „sufixul” nostru preferat, apărut absolut natural și firesc în viețile noastre, la pachet cu Borussia. Dar, cu timpul, acesta și-a câștigat dreptul la propriul mit chiar și în ochii privitorilor de la mare distanță.

Dintr-o răsfoire foarte rapidă a istoriei locului, aflăm cum, în secolul al IX-lea (anul 882), Dortmund nu era decât un sătuc, pe atunci numit Throtmanni. În urma unui incendiu puternic, care l-a distrus în totalitate, Împăratul Frederick I a dat ordin să fie reconstruit (asta se întâmpla în 1152), așa consemnându-se prima renaștere din propria cenușă a celui ce avea să devină orașul nostru preferat de astăzi. Anul 1220 a însemnat transformarea acestuia într-unul imperial liber, iar fix un secol mai târziu a fost redenumit Dortmund. Apoi a făcut parte din provincia prusacă Westfalia, la

conducerea căreia s-a aflat până în 1987.

Dortmund a avut perioade de avânt economic nemaîntâlnite, dar și perioade grave de recesiune (vă sună cunoscut? analizând în paralel traseul istoric al Borussiei și al Dortmund-ului, observăm cum acestea sunt foarte asemănătoare din punct de vedere al... inconstanței). A devenit, începând cu anul 1875, în perioada de industrializare, orașul cărbunelui, oțelului și al berii, iar înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, unul dintre cele mai puternice locuri ale economiei industriale a Reich-ului german. În timpul Războiului, însă, bombardamentele aliaților i-au distrus locuințele în proporție de peste 60% și aproximativ 98% din centrul său. Trupele au ajuns în Dortmund în aprilie 1945, iar acesta a fost cucerit pe data de 13 a aceleiași luni. Iar de aici a început, după cum era și firesc, declinul. La finalul conflictului, bisericile Sf. Reinold și Marien au fost reconstruite, iar administrația a creat numeroase parcuri și grădini. Și astfel, locuitorii au fost nevoiți să își reconstruiască din nou atât orașul, cât și destinul.

Centru industrial feroce în a doua jumătate a secolului XX, Dortmund a făcut performanță, după cum aminteam, prin producția de oțel, cărbune și bere. Dar, după cum i-a fost scris, această stare de bine nu a durat la nesfârșit. O nouă prăbușire, de această dată mult mai violentă având în vedere implicațiile sociale, a avut loc aproape de borna anilor 2000, mai exact în 1998. În acel an, oțelăria Phoenix West, coloana vertebrală a economiei locale, a tras obloanele definitiv și, odată cu ele, și cei 160 de ani de istorie industrială a orașului. Și, pentru a câta oară deja ne este greu să ne mai dăm seama, Dortmund a fost condamnat la șomaj, sărăcie și zero șanse de dezvoltare.

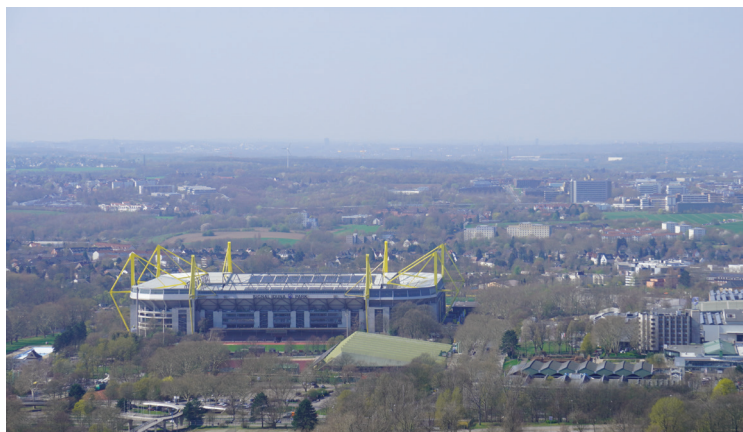
După 2000, autoritățile au implementat numeroase măsuri de „înverzire” și „întinerire”,

impunând celor mai mari companii din oraș să se implice în toate demersurile. În prezent, aproape jumătate din suprafața sa este acoperită cu spații verzi și canale navigabile, imagine ce contrastează puternic cu cea a unui important nucleu industrial.

Cei care ies la plimbare pentru prima dată pe străzile din Dortmund nu pot să nu observe că, în partea sa centrală, este împânzit de rinoceri cu aripi. Inițial, rinocerul înaripat a fost animalul heraldic al Filarmonicii Westfalia însă în anul 2005 locuitorii au votat ca acesta să fie adoptat ca simbol al orașului. Cu ocazia Campionatului Mondial găzduit de Germania în anul 2006, fiecare echipă care a jucat pe Westfalenstadion s-a ales cu câte un rinocer înaripat vopsit în culorile naționale (Suedia, Trinidad Tobago, Germania, Polonia, Japonia, Brazilia, Elveția, Togo, Ghana și Italia).

Cumva, în mentalul colectiv, Dortmund apare mai mult ca un oraș sărac, nu prea turistic, plin de șomeri, unde zilele bune au trecut de multă vreme și unde ai ocazia să te plictisești de moarte. Sigur, percepția aceasta își are rădăcinile în criza prin care a trecut în anii 1990, dar dacă dorim să o lipim de actualitate, trebuie să o considerăm greșită. Dortmund a trecut, într-adevăr, prin ani foarte grei, dar nu a rămas înrădăcinat în depresia și melancolia vremurilor de demult. După cum spuneam mai devreme, astăzi este un important centru universitar și de cercetare științifică și unul dintre cele mai importante poliuri în materie de tehnologie din Germania. De asemenea, din ce în ce mai multe instituții bancare și de asigurări își au sediile în acest loc. Situat în inima Europei, cu aeroport și infrastructură modernă, Dortmund poate fi considerat oricum, numai mort nu. Din contră, este din ce în ce mai sănătos, atât economic, cât și spiritual. Un fel de Cluj al nostru, dacă vreți: centru cosmopolit universitar și tehnologic în plină dezvoltare, din ce în ce mai puternic din punct de vedere economic, cam la fel de friguros, situat la adăpostul unor delușoare... și, apropo de asta, ați observat cât de mult seamănă inclusiv aeroporturile celor două orașe? Iar de plictiseală cu greu poate fi vorba. Aici există mai multe cluburi de noapte celebre în toată Germania în rândul fanilor muzicii electronice. Găsim de asemenea pub-uri deschise non-stop în centru. Tot aici s-au desfășurat și continuă să se

desfășoare concerte și diverse acte artistice la cel mai înalt nivel. Apropo de asta, ne permitem o mică paranteză - știți că „The Wall” al celor de la Pink Floyd, unul dintre cele mai importante și mai bine vândute albume din toate timpurile, și-a avut turneul de lansare în doar patru orașe ale lumii, Londra, Los Angeles, New York și Dortmund? Westfalenhalle, aflată în imediata apropiere a stadionului, a găzduit, între 13 și 20 februarie 1981, opt concerte consecutive. Punerea în scenă a celebrei opere rock a fost un spectaculoasă și revoluționară la acea vreme, iar din cauza echipamentului tehnic enorm, managementul Pink Floyd a fost nevoit să aleagă numai patru orașe din toată lumea care să găzduiască spectacolul. Și mai interesant este că, se spune, omul care s-a ocupat de aducerea trupei în Dortmund, promoterul din Germania care le făcuse „intrarea” și în 1977 tot la Westfalenhalle, se numește... Marcel Avram. Am încheiat paranteza.

Nu trebuie să uităm nici că aici, vreme de sute de ani, a existat unul dintre cei mai importanți poli mondiali în materie de berărit. În Dortmund găsești astăzi o mulțime de baruri construite în interiorul fostelor fabrici de bere și microberărilor de demult. Un exemplu în acest sens este centralul Wenkers am Markt, care reprezintă un punct de atracție pentru toți iubitorii nectarului de hamei. Localul este situat în Alten Markt, în fosta fabrică de bere Krone am Markt. Aceasta și-a început producția în anul 1340 și a fost preluată, în 1729, de localnicul Heinrich Wenker. Astăzi, aici se fabrică încă, după rețeta originală, Dortmunder Kronen, una dintre celebrele mărci de bere ale orașului. Dar despre istoria berii în Dortmund vorbim data viitoare, că avem foarte multe de povestit.

Gutuia

de Radu Paraschivescu

A făcut Sartre destule afirmații discutabile, însă a dat și un verdict hazos: „Jocul de fotbal se complică mult prin apariția adversarului”. E o butadă care vorbește despre doza de imprevizibil din fotbal, despre felul în care socoteala de la antrenament nu se potrivește cu aceea de la meci. Se vede treaba totuși că Borussia Dortmund nu bea existențialism și nu fumează Sartre. Mai simplu spus, că pentru Borussia adversarul nu contează.

Nu sunt mulți cei capabili de o asemenea superbie: să joace făcând abstracție de (ideea de) adversar, punându-l între paranteze, suspendându-l, pitindu-l într-un cotlon din cancelaria minții. E aici o temeritate care se hrănește din respirația și din decibelii tribunei. Iar tribuna de la Dortmund a ieșit de mult din rama fundalului sonor. Rostul ei este de cotizant la nevoile echipei, indiferent dacă asta înseamnă solidaritate afectivă, deplasare în altă țară sau ajutor financiar.

„Zidul galben” a ajuns o formulă bătătorită și riscă să devină clișeu. Dar e și o morală bună aici. Manierismul de acest tip nu are cum să rezulte decât dintr-o sudură perfectă, fără termen de garanție. Consecvența, conștiința apartenenței și felul în care digeri victoria și înfrângerea dau rețeta unui raport la care multe echipe visează și destul de puține ajung. Borussia și suporterii spun mai departe povestea asta galbenă ca o gutuie coaptă, știind că va fi mereu cineva care va veni după ei. Ideea că important e să nu mergi niciodată singur, tradusă din lirica anfieldiană, e de ani și ani principiu de viață pe Signal Iduna Park. Succes mai departe.

**Până acum,
Borussia Dortmund România
înseamnă:**

**01 IDEAL
02 CULORI
03 ANI DE „ZIDUL GALBEN PODCAST”
03+1 CAMPANII UMANITARE
05 ADUNĂRI ANUALE
06 CENTRE REGIONALE
07 ANI DE ACTIVITATE
08 DEPLASĂRI LA DORTMUND
ZERO NOUĂ**

Vă mulțumim!

